

DRAMATURG JE VELMI NEVDĚČNÁ FUNKCE

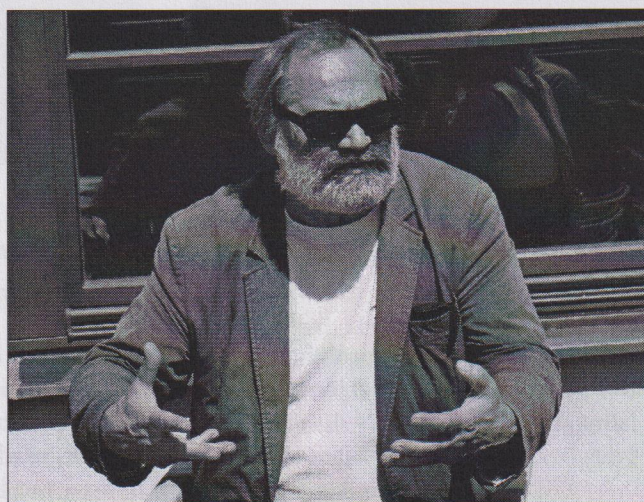
Není obvyklé, že má amatérský soubor dramaturga, a není ani obvyklé, aby se o dramaturgii pořádaly semináře. Na letošním Divadelním Děčíně si workshop vedený dramaturgem pražského Činoherního klubu Radvanem Páclm mohla vyzkoušet pětice frekventantů. Scházeli se v kině, v pizzerii nebo - když jsem je přepadl kvůli tomuto článku - na sluncem prozářeném balkóně divadla.

“Dramaturg je člověk, který dává hercům i režisérům jistotu, protože má neustále tak trošku cizí oko. Může to být jakýkoli člověk, který má obecný zájem o literaturu, nebo se třeba vyzná ve filmu, v tematických i v jazykových složkách z teorie literatury. Samozřejmě by v sobě neměl mít ambici, že chce být hercem nebo režisérem. Každému amatérskému souboru bych dramaturga přál, protože se tím předejde určitým omylům. Je to šikovný pozorovatel, vnímatel, který zpětně do souboru přinese informace, s kterými může pracovat,” vysvětluje mi Radvan Pácl, co může dramaturg souboru přinést.

Seminář začíná rozбором viděných inscenací. Největší problém amatérských divadelníků je v tom, že neumí fixovat, říká v úvodu lektor. A jednou z úloh dramaturga je s tím pomoci a upozorňovat herce na odchylky. Seminaristé přecházejí od grotesky Černá noc k inscenaci Obchodník s deštěm. “Mám problém s americkou dramatikou z tohoto období,” říká jeden z nich. “Je nemoderní, má patetický jazyk.” Debatují také o metafoře s hudebními nástroji, která se podle většiny příliš nepovedla.

Na přehlídce v Třešti herci svým jednáním vysvětlovali, proč je tam ta stylizace, proč mají hudební nástroje, vysvětluje Pácl rozdíl mezi představením na krajské a na celostátní přehlídce. “Na začátku je nutné dát divákům klíč, jak mají inscenaci číst. Pokud ho nedostanou, rozladí se, nemyslí na představení. Herci i diváci se pak společně podílejí na rozkladu inscenace,” dodává. Dbát na to, aby byl klíč srozumitelně sdělen, je také mimo jiné práce dramaturga, dozvídáme se. A nejen to - funguje i jako jakýsi marketingový pracovník divadla.

“Ve chvíli, kdy vzniká inscenace, stává se dramaturg jakýmsi marketingovým “seznamovačem” s inscenací v okruhu svých přátel, v okruhu kritiků nebo v okruhu lidí, kteří mají o dané téma zájem. Zároveň si poprvé ověřuje, jestli je téma správné, vykonává jakousi špionáž směrem k

veřejnosti. Amatérské divadlo by mělo mít šanci trochu se přes tohoto ‘špiona’ seznámit s veřejností a veřejnost s ním. Souvisí to i s tím, aby aspoň polovina místního zastupitelstva, které schvaluje peníze pro amatérské divadlo, o souboru věděla. Dramaturg v profesionálním divadle neustále vyrábí nějaké podklady, aby informace z divadla byla přesná. A je to vlastně na úrovni marketingu,” nabourává Radvan Pácl mou představu, že dramaturg hlavně vybírá texty a sestavuje programy k inscenacím.

Většina amatérských souborů dramaturgy nemá, jejich roli suplují režiséři, nebo sami herci. Ona je to totiž docela nevděčná funkce, přiznává lektor.

“Dramaturg nikdy nedostane za své dílo stejně konkrétní odměnu jako dostanou herci, kterým diváci zatleskají, nebo režisér, který dostane další možnost se souborem pracovat. Dramaturg nic takového nezažije, je to vlastně velmi nevděčná funkce. Jeho odměna je v úplně jiné dimenzi - člověka “orosí”, když představení opravdu funguje mezi hledištěm a jevištěm, nebo když někdo ve foyer pochvalně mluví o představení, u jehož počátku byl a jehož dramatický text vybral, nabídnul a jeho koncepce byla přijata,” popisuje mi strasti a slasti dramaturgova života Radvan Pácl.

Něco jsem se na semináři naučil: začíná mi být jasné, proč je amatérských dramaturgů tak málo.

J. Číhal, V. Machek a Bílé divadlo: Zde – na ostrém rozhraní života (POSTELE)

CESTOU K MOŽNÉMU V NEMOŽNÉM

Rozhovor s s Janem Číhalem z Bílého divadla

Jakým způsobem probíhá tvorba Bílého divadla? Přeci jenom se jedná o ne úplně obvyklý divadelní tvar.

Příští rok budeme mít třicet let a stále děláme věci, které se přibližují performance, děláme pouliční divadlo a nikomu se nevnučíme. Už název „Zde - na ostrém rozhraní života“ napovídá, o čem hrajeme. Celá poetika inscenace je vlastně o zkoumání života. Začínali jsme dětstvím a obloukem se k němu zase vracíme. Herci Bílého divadla pracují v různých profesích. Někdo je výtvarník a někdo například ředitel pošty. Každý si ze svého zaměstnání přináší - a může si přinést, podle toho jsou dělány i naše scénáře - to, co v životě prožil. Scénáře dáváme dohromady především já a můj kamarád básník z Českých Budějovic Vláďa Machek. Napíšeme určitou kostru na míru souboru. Už se známe velmi dobře, scházíme se jednou týdně v hospodě a povídáme si o problémech. Nakonec z toho vznikne představení.

Je problém nazkoušet takový divadelní tvar, jako jsou Postele?

Zpočátku to vypadá jednoduše, potom to všelijak pleteme,

protože jde o velmi rozvolněný tvar. Každý si může sehrát svůj příběh podle své představy, a protože už známe svoji poetiku, nikdo neodbíhá nikam, kde by byl mimo naše obrazy. K inscenaci *Postele* loni vznikl i kalendář, ve kterém mají všichni svou fotografii. Každý si mohl nafotit svůj příběh na posteli. Vznikly velice zajímavé obrázky doplněné vždy ještě básní. Vše se prolulo tak, že ještě vznikne výstava fotografií o postelích a lidech. Je to o Alzheimerech, stáří, o tom, jak si nehrajeme na divadlo, o tom, jak se vraty vstupuje a vraty odchází. Abych se ale vrátil k vaší otázce. Vtrhneme na velký sál, seženeme postele a začínáme tvořit. Co vznikne, to vznikne.

Nedáváte návštěvníkovi inscenace ucelený příběh...

Divák vidí obrazy a sám si skládá - myslím si, že by to tak na divadle mělo být - celou inscenaci ze svého vlastního poznání. Mladý člověk má jinou než starý, zdravý zase jinou než nemocný.

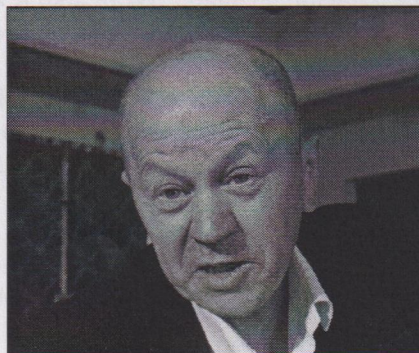
Jak to diváci přijímají?

Za ta léta už máme svůj okruh diváků, v Ostravě velký. V republice nás zná také hodně lidí. Většinou jsou ohlasy pozitivní, ale někdy se je ani

nedožíváme. Někteří lidé si prožitek odnášejí v sobě a až po letech se dozvídáme, že si to ještě pamatují. A to nám stačí.

Jak posuzujete svoji tvorbu?

Děláme divadlo, jaké chceme dělat, a možná občas inspirujeme i některé další soubory, které si nechtějí vybírat texty v Dili a hrát pořád - i když v různých obměnách - *Mrštíky* a bůh ví koho. Jak píše pan Císař, to nejlepší, čím mohou amatéři divadlu přispět, je posouvat divadlo někam dál. To si profesionálové nemohou dovolit z hlediska předplatného a z hlediska návštěvnosti. My si to dovolit můžeme a je zapotřebí, aby se alespoň několik amatérských souborů přibližovalo k nezachytitelnému nebo možnému v ne možnému. -saj-

ŽIVOT PROŽÍVANÝ INTENZÍVNĚ V CELÉ JEHO KRÁSE I OŠKLIVOSTI

Diváci vcházejí otevřenými dvoukřídlými dřevěnými vraty do rozlehlého prostoru, ve kterém je několik prázdných železných postelí, pouze na jedné sedí žena s houslemi v rukou, hraje a zpívá lidovou píseň. Publikum useedá, a k postelím přicházejí herci - několik mužů v černých oblecích a bílých košilích, aby se ponořili do běhu svých životů, pouze jeden z herců v kostýmu bezdomovce, který postel nemá, si ustele v roztrhaných papírových krabicích. Pomalu se rozvíhá jevištní obraz naplněný lidovou hudbou a zpěvem, fragmenty veršů Františka Hrubína, odkazy na Romanci pro křídlovku a hlavně fyzickou akci každého aktéra, vedenou v žánru pohybového divadla a tématicky vycházející z vlastních životních příběhů.

Představení od začátku oslovuje diváka poetickou obrazností, se kterou jsou jednotlivé jevištní metafory klíčových okamžiků lidského života odehrány. Inscenace jako taková v sobě spojuje

žánr činoherního i hudebního divadla, pracuje s netradičním divadelním jazykem, je však zároveň čistým a uzavřeným jevištním tvarem velice sdělným co do tématu i závěrečného vyznění.

Bílé divadlo, soubor s osobitou vlastní poetikou, v minulosti často spoléhající na improvizaci i náhodu a kouzlo nechtěného, se v tomto případě dopracoval k výsledku důsledným lpěním na naplnění předem daného scénáře.

Porota doporučila souboru důkladnější propracování mluvních složky, tak aby vše co ve slovech zazní bylo nejen srozumitelné co do významu, ale i emocí promlouvajících. Hra (Postele) – Zde na ostrém rozhraní života se jednoznačně staví za život prožívaný intenzívně v celé jeho kráse i ošklivosti, štěstí i neštěstí, odsuzuje lpění na věcech i majetku na úkor života naplněného hlavně člověčenstvím.

Ladislav Vrchovský

S takovým představením člověk buď jde, nebo ne. Já byl přejet parním válcem o hmotnosti mnoha tun, který do země zadusal i několik drobných pochybností a nedůsledností. Krásný, mystický obraz. Jen je škoda, že motor nasával s naftou i trošku kalu a skoro se před koncem zastavil – závěrečná skladba byla už opravdu z jiného života.

Vašek Polda

Narodíš se jíš, spíš, žiješ, jíš, spíš, jíš... je to horor. Moc příjemný

Miki

Toto představení, které se slovy málo pracuje, je těžko jimi komentovat. Bud vás zasáhne nebo nikoliv. Nimrat se v jeho detailech je práce pro chronické analyticky a porotu. Jedním nejsem zcela jistě, druhým zcela nejistě, proto se konkrétnějšího veřejného výlevu vyvaruji.

Petra Jirásková

Bílé divadlo umožnilo silný zážitek, byť z inscenace na mě dolehl jen smutek, což je škoda. Memento mori se pro mě pojí s carpe diem a zde mi trochu chyběl protipól.

Vítek Štěpán

Byl jsem součástí obrazu. Jemná pavučina pocitů posílená ranní čerstvostí (po dobrém spánku) vnímání mě nakonec vyloučila z obrazu do pozice spokojeného diváka. Záměrné scénování klidu a spánku mě nepřekvapilo, potěšilo, polechtalo - neklidnou moji duši.

Radvan Pácl

*inscenace postoupila z přehlídky: Ostravské buchary, Ostrava
porota: Ladislav Vrchovský, Hana Cisovská, Věra Vojtková, Yveta Halešová, Dušan Zakopal*

TAM – NA NEUČESANÉM ROZHRAŇÍ TOTÁLNÍHO DIVADLA

Jediné představení letošní přehlídky Divadelního Děčína, které „zabydlovalo“ jiný prostor než divadelní sál Městského divadla, patřilo svébytnému Bílému divadlu z Ostravy a jejich inscenaci *Zde – na ostrém rozhraní života* (Postele). Jejich „zdivadelnění“ nedivadelního prostoru, ale i tématu a poezie lidové i umělé se stalo vskutku ojedinělým zážitkem.

Koncepce celé inscenace se pro samotného diváka začala odvíjet již vstupem diváka do objektu (Spolkový dům), kde se inscenace měla odehrávat. Na člověka zde dýchl zcela jiný vzduch: atmosférický čichový odér zašlých, provlhlých, několikrát bouřlivě zapitých, plísni prorostlých... prostě divák vstoupil do jiného prostoru – nejenom díky zatuchlému tanečnímu sálu s prapodivným vzorkem na závěsech, který má již dávno svoji slávu za sebou, ale také díky zvláštnímu divadelnímu času, jenž se před námi najednou začal rozvíjet.

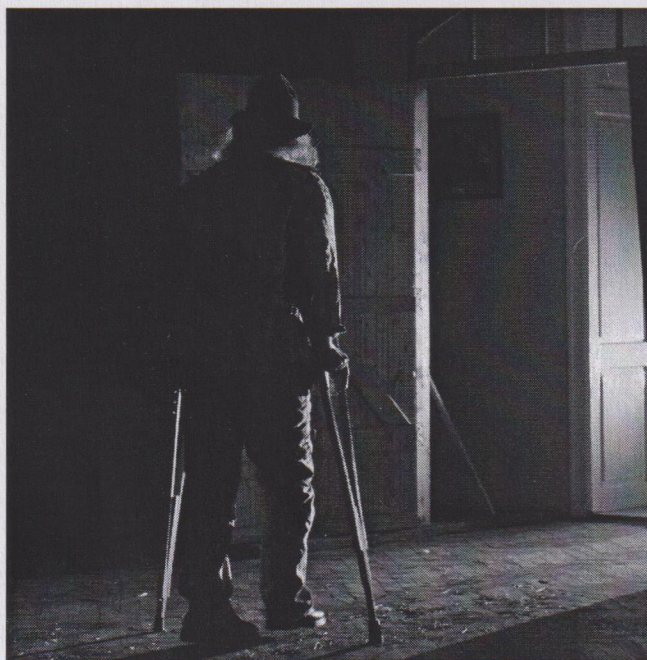
V rámci inscenace nikdo nikam nespěchá. Bezdomovec, který se konečně v klidu může vyspat, se pomalu ukládá mezi své krabice, otevírá svoji Hradní svíci, popíjí a přitom krátce vypráví svůj konkrétní příběh, který se divákovi zobecňuje po formální i obsahové stránce do scénických jevištních silně metaforických obrazů, ilustrovaných neučesaným a sirovým zpěvem lidové poezie. Ze scény postupně mizí stará nemocniční lůžka, aby na nich zanedlouho byli skrze vrata přivezeni noví svěřenci. Ti začnou zcela neteatrálně a neefektivně, ale zbytněle rozehrávat na scéně svoje životní „ukládání k spánku“ ...

Už od základní školy jsem se děsil rozborů poezie, protože taková kolektivní verbalizovaná analýza s paní učitelkou ve mně totálně dokázala zabít jakékoliv poetično a jedinečný dojem z vázaných slov. Jelikož inscenace *Postelí Bílého divadla* pro mne byla divadelní básní, nerad bych svoji zprávou o jejím vidění, zabil veškeré poetično, které se v ní v hojně míře nachází, a omezil bych se zejména na popis a užití jevištních prostředků a významy jevištních metafor bych ponechal stranou.

Forma celé inscenace osciluje někde mezi site-specific, performance, divadlem poezie, hudebním pásmem, výrazovým divadlem, totálním divadlem. Nedělní děčínské představení skvěle souznělo se zmiňovaným prostorem zapomenutého tanečního sálu Spolkového domu, takže v tomto případě bych se nejvíce přikláněl k site-specific. Velmi dobře si dokážu představit (možná ve významově čistší verzi) inscenaci umístěnou v prostorově rozsáhlém plenéru, kde největší dominantou by byla právě dřevěná dvoukřídlá rurální vrata. V případě děčínské představení je vnímám jako esteticky-významový problém, kdy inscenátoři předem nevyšli z toho, co místo nabízí. Umístěním vrat před (až divadelně) naddimenzované dvoukřídlé vchodové dveře do

sálu zdvojili jejich význam, a tím trochu snížili sílu celkového jevištního obrazu. Další užití scénografických a výtvarných prvků vnímám zcela v řádu hry – kontrast nového (prostor bezdomovce, dřevěná dětská postýlka, kostýmy zřízenců) a tradičního přístupu k životu a ke „spánku“ (staré nemocniční postele, seno, černé sváteční obleky „svěřenců“). V obdobném významovém duchu jako v lidové slovesnosti je ve scénografii využit symbol červené barvy. Zajímavé a jakoby samozřejmě se v různých úrovních struktury celé inscenace pracuje s vnějším dramatickým napětím jako např.: kontrast mezi rámcem současným (bezdomovectví) a vykreslením životního cyklu dle lidových tradic, které lze chápat jako „ukládání k spánku“ (hra s nemocničními postelemi), dále určité generační napětí mezi stářím a mládím (zřízenci, kteří svým civilním kostýmem a nehereckým projevem byli v dramatickém napětí k metaforickým výjevům starších mužů na postelích), kontrast dobové fotografie dítěte a rentgenových snímků, bílé a černé, obrazu a slova, jednotlivých „neopracovaných“ hereckých výkonů atd. Velmi oceňuji hudební dramaturgii téměř neznámých lidových písní ve skvělém až naturalistickém podání Jany Sglundové. Úryvky verbalizovaných částí pak byly citacemi zejména z Hrubínovy *Romance pro křídlovku*, ale také z Čechova či Franze Kafky. Inscenace by snad zasloužila poněkud promyšlenější, kontrastnější a atmosférický světelný výraz. I když by se inscenace postupy, názory, tématem i zaujetím mohla jevit poněkud zpátečnickou, přesto dle mého názoru stojí někdy za to ohlédnout se zpět. Za něčím, co je opravdové a jedinečné, se zastavit a otočit stojí.

Petr Hašek

Divadlo bez střechy Vyškov / režie Rado Mesarč

Mihai Ignat: Krize aneb Ještě jedna pohádka o lásce

JINAK REAGUJÍ MUŽI A JINAK ŽENY

Rozhovor s hercem Aloisem Kummerem

Je soubor spolu opravdu už tak dlouho, jak by se mohlo z jeviště zdát?

Jak se to vezme. My se totiž často obměňujeme, alespoň v obsazení jednotlivých inscenací. Takže pokaždé se sejde jiný kolektiv. Ale je v souboru pár kmenových herců, kteří jsou obsazováni častěji, jiní mají sem tam pauzu. Je to možná nespravedlivé vůči ostatním, ale tak to v divadle chodí. Tady ta parta, která hraje v Krizi, spolu hrává už několik let.

Opravdu text někdo přinesl, nebo je to mystifikace a pseudonym

na zastřešení vlastních zážitků z partnerského života?

Myslím, že i publikum nám dá za pravdu, že se v tom textu každý najde. Nebo alespoň část, která mu něco připomíná z vlastního života. Text ale našel náš dramaturg Vladimír Golda. Ve spolupráci s režisérem ho upravili. Původně je to rozhlasová hra Mihai Ignata a my ji uvádíme na jevišti jako českou premiéru.

Liší se během představení reakce mužské a ženské části publika? Diváky máte na těsno.

Myslím, že pokaždé, když se prostřídá nějaký monolog nebo scéna, nahlížená mužskou nebo ženskou optikou, promítne se v publiku do jisté míry rozdílnost pohlaví, rozdílnost mentalit a jinak reagují muži a jinak ženy.

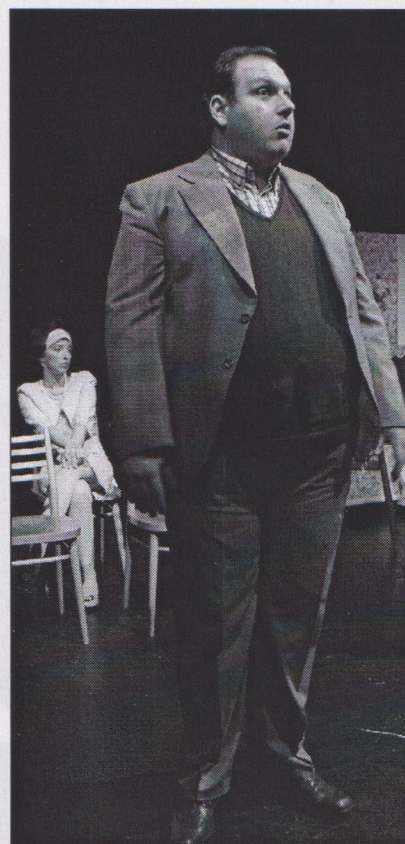
Plánujete, že spolu zůstanete víc než „jen pár dnů“?

Nevím jak jednotliví členové souboru, zda plánují zůstat spolu, ale Divadlo bez střechy momentálně prochází takovou složitější situací, kdy se rozhodujeme, jestli budeme pokračovat. Možná bychom rádi odešli jak se říká na vrchol, ale cítíme i jistou nostalgii. Takže existují i silné

tlaky pro to překonat tuhle menší krizi a pokračovat dál.

Tak vám držím palce, aby to dopadlo jak má.

-rek-

RAFINOVANĚ DOMYŠLENÁ INSCENACE

Divadlo bez střechy Vyškov se vyznačuje obzíravou dramaturgií, v jejímž rámci vyhledává a s velkou invencí realizuje texty na amatérských jevištích ne zcela běžné. Mezi jeho špičkové inscenace posledních let patří např. Nabokovova "Lolita" (účast na Jiráskově Hronově 2005) či "Dvojhlavý orel" Jeana Cocteau (Jiráskův Hronov 2008).

Hru rumunského dramatika střední generace Mihaie Ignata "Krize aneb Ještě jedna pohádka o lásce" uvedli vyškovští v české premiéře. Jedná se o sled sedmnáct dialogů mezi mužem a ženou (označených v textu prostě On a Ona), deklarující vcelku banální téma "muži jsou z Marsu, ženy z Venuše", tedy jinakost myšlení mužů a žen i problémy komunikace mezi nimi. Autor předlohy nabídl v předmluvě ke hře případným inscenátorům možnost pohlát si jak s pořadím, tak s úpravou jednotlivých dialogů - tak, aby měli možnost na základě těchto dialogů vytvořit vlastní výpověď na dané téma.

Dramaturg Vladimír Golda i autor úpravy a režisér Rado Mesarč text domysleli, dopracovali a tím povýšili - zaznamenali v něm téma intenzivního vnímání času jako takového a na scénu (hrálo se s diváky přítomnými na jevišti) uvedli nikoli jednu, ale dvě dvojice, mladou a

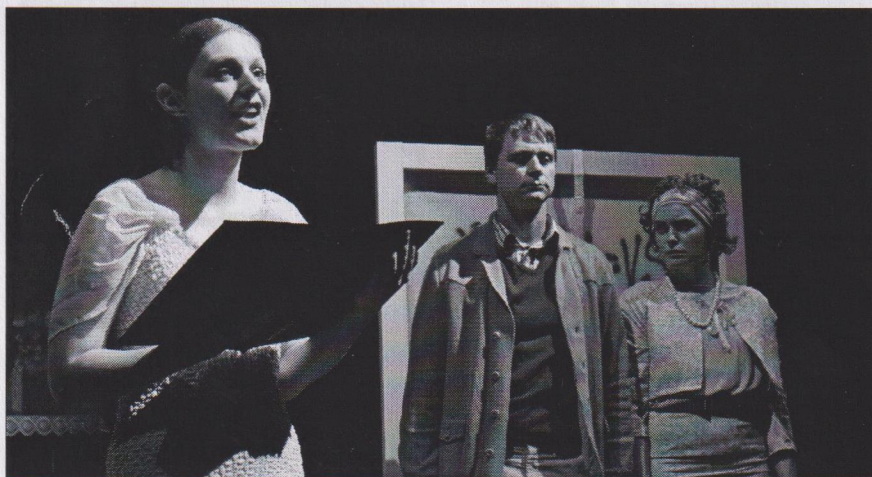
středního věku. Inscenaci dali podtitul "koncert až příliš vážné hudby" a výpověď o proměnách vztahu mezi mužem a ženou, ale i k sobě samému, o pohledu mladých na své starší "já" a starších na mladé rámovali "nastříhaným" dialogem o návštěvě koncertu, na němž si každý myslí svoje, aniž by pořádně poslouchal. Mozartova hudba zdě má ambivalentní funkci - pro někoho je krásná, někdo na její koncert přichází jen ze snobských důvodů; velmi efektní je nahrazení této hudby v závěru přeslazenou popovou slátaninou.

Scénografie, využívající rámy s roletovými tapetami, je funkční a podtrhuje téma uzavírání se do svého domova, v němž ovšem nejsme nikdy pořádně poskoceni. Doplnuje ji řada charakterizačních detailů; světelný plán inscenace je promyšlený.

Herecké výkony jednotlivých představitelů (Aloise Kummera, Tomáše Bézy, Olgy Pitelové a Sarah Hlaváčové, jakož i Šárky Mládkové v poměrně zanedbatelné roli Uvaděčky) jsou soustředěné a přesné; herci dokážou správně dávkovat humor i dramaticitost.

Celkově je možno označit inscenaci Divadla bez střechy za rafinovaně domyšlenou a velmi vyrovnanou.

Vít Závodský

Ženy jsou z Venuše a muži z Marsu. A já přemýšlím, zda lze zvrátit entropii vesmíru a doufám, že ano, protože přeci mezi nimi je Země. Děkuji za výstrahu a děkuji za naději.

Vášek Polda

Na závěr první části děčtinské přehlídky velice příjemný a milý dortík.

Miki

Představení na lehké téma, které bylo se stejnou lehkostí i zpracováno a zahráno. Vtip a nadhled nechyběly. Za sebe osobně bych ocenila trochu větší rychlost a stručnost v některých scénách v podobě menšího počtu rozbitých talířů či slok v závěrečné písni. Vynikající herecké výkony. Po depresivním dopoledni příjemná optimistická tečka na závěr.

Petra Jirásková

Vyškovští předvedli představení, které se mi nezapomenutelným způsobem vrylo do paměti i do srdce. Bezprostředním kontaktem s herci, kteří se nebáli zahrát jen kousek od publika, nápaditým a funkčním zpracováním a využitím scény, závěrečnou písni, ve které se nesnažili o žádné velké umění, na mě obrovsky dolehla krystalická pozitivní esence lidskosti. Velice děkuji.

Vítek Štěpán

Ano. Určitě. Herecké naplnění neustále, metanekonečně propírané roviny vztahu mezi mužem a ženou, vertikálně, horizontálně, zespodu, s vrchu, ze strany do strany. Ode zdi ke zdi. Laskavě i se vztekem. Představení o tom, co ještě může být skryté a i odkryté, když komediantství má šanci hledat konkrétní obraz relace muže a ženy.

Radvan Pácl

*inscenace postoupila z přehlídky: Divadelní Kojetín, Kojetín
porota: Vít Závodský, Miroslava Ernstová, Dušan Zakopal, Petra Kohutová*

POHÁDKA O LÁSCE ANEB KRIZE SE NEKONÁ

Divadlo bez střechy z Vyškova „přirazilo“ ke břehům Děčína, s mé osobě neznámou, komedií rumunského autora Mihai Ignata „KRIZE ANEB JEŠTĚ JEDNA POHÁDKA O LÁSCE“. Konverzační komedie lehčího žánru zpracovává téma vztahu muže a ženy v manželském soužití prostřednictvím dvou párů. Jejich příběh je orámován (rám hraje v scénografii inscenace své nezastupitelné místo) pomyslným koncertem, jehož jsme přihlížejícími stejně tak, jako aktéři příběhu. Mozartem provázená komedie má stejné příznaky jako znějící Malá noční hudba. Je lehká a vybíhá orgasmicky z láhve jako dobře vychlazené kvalitní šampaňské. Vše je dokonale provázáno, a to včetně interpretace textu souborem. Sledujeme svého druhu herecký koncert vyprávějící osudy dvou manželských párů odlišných generací, které prožívají různé druhy krizí. Od těch malých, bezvýznamných a malicherných, až po ty „závažné“, jejichž závažnost spočívá především v tom, že má většinou sexuální podtext a téma. Scénografie spolu s kostýmy nejsou pouhou kulisou příběhu, ale spoluvytváří jej a posunují hbitě kupředu, jak je vzhledem k žánru záhodno. Lépe příliš nepřemýšlet nad viděným, ale jít vstříc další situaci. Jdeme od rámečku se svatební fotografií, ke dveřnímu rámu s prahem, přes který je přenášena nevěsta se svatební kyticí, která zůstává na scéně do konce hry jako jisté „Memento Mori“. Text hry je velmi obratný v dialogu a asociativní ve vztahu k divákovi, který je rád, že to, co se mu onehdy stalo, není tím, že by byl něčím výjimečný, ale tím, že jeho partner je stejně nemožný jako ten v téhle „komedii“. Z těchto i níže uvedených důvodů, prorokují tomuto

textu brzké ovládnutí českých jevišť.

Dialogy jsou svižné, chytré a obratné. Toho herci využívají s patřičnou dávkou talentu. Dámská část souboru navíc disponuje a pracuje v dialogích s hyperbolicky glo-sující svobodou, která tomuto inteligentnímu textu velmi sluší. Vidíme jasně herecky, režijně i scénograficky propracovaný fungující systém, který občas, není-li naplněn dostatečně herecky, působí až příliš mechanicky. Zejména je to patrné, když systém selže. Nejvýrazněji se to projevilo ve scénách na Bizetovu Habaneru. Jednak šlo o onu potenciálně vděčnou situaci se schováváním porno časopisu do gauče, při kterém se do něj manželovi zaklíní ruka, a dále ono striptýzové číslo vzrušené a „připravené“ manželky. Obě situace nebyly dostatečně vygradovány a vypointovány. Habanera je příliš silným soupeřem na to, aby sloužila jako pouhý podklad k neumnému či jinak náhodnému jednání herců. Ale jsou to jen malé okamžiky, kterým v dané ploše nepřikládáme většího významu. Pouze upozorňujeme, že toto úskalí se zde chvílemi projevuje. Jinak jsme však byli svědky vkusné a zábavné komedie se sladkou tečkou na závěr (finálová píseň s poselstvím). Oba páry jsou následně probuzeny v hledišti na jevišti, aby nám jako divákům zatleskaly. Trochu vlezlé, ale příjemné. Na rozboru jsem poznamenal něco, za čím si stojím. Porovnáme-li výše zmíněného Mozarta s Haydnem, musím říci, že je mezi nimi velmi malý rozdíl. Který je však ve výsledku obrovský a nedostupný. Nicméně, velmi rád a často poslouchám Haydna. Proč? Prostě proto, že je mi to příjemné!

Jaromír Hruška

ZAKÁZANÉ UVOLNĚNÍ

pro všechny, kdo mají v divadle hokej

Vítejte po přestávce v druhé půli děčínského šampionátu a utkání. S dosavadním průběhem mistrovství můžeme být docela spokojeni - přestože v tom naši borci občas trochu bruslili, většinou výborně bránili, dobře kombinovali a hlavně: dávali góly.

Problémy nám dělá hlavně hra v přecházení - tedy když počet hráčů na hřišti téměř převyšuje počet diváků na ochozech. To pak tým vypadává z rytmu, je pomalejší na puku a nechává se zatlačit do defenzivy.

Než začne přímý přenos dalších utkání, podívejte se na rozhovor, který jsme o přestávce natočili s jedním z našich herců:

Dnes to bylo hodně o situacích...

Tak samozřejmě, my jsme ty situace brali hodně vážně.

Hlavně na začátku vám dělал problémy prostor, ale pak to vypadalo, jako byste si na něj zvykli.

Tak samozřejmě, prostor

nám dělал problémy, ale pak jsme si na něj zvykli. Tlačili jsme se hodně dopředu, ale zároveň jsme se hodně vraceli dozadu.

V závěru to vypadalo, jako by vám docházely síly. Trochu vám pokulhával tempo-rytmus.

Tak samozřejmě, byl to náročný zápas, tady jsou ty týmy hodně vyrovnané a vyhrává ten, kdo dá víc gólů. Samozřejmě jsme se trochu trápili s temporytmem, ale nakonec jsme byli rádi, že nám to tam padá.

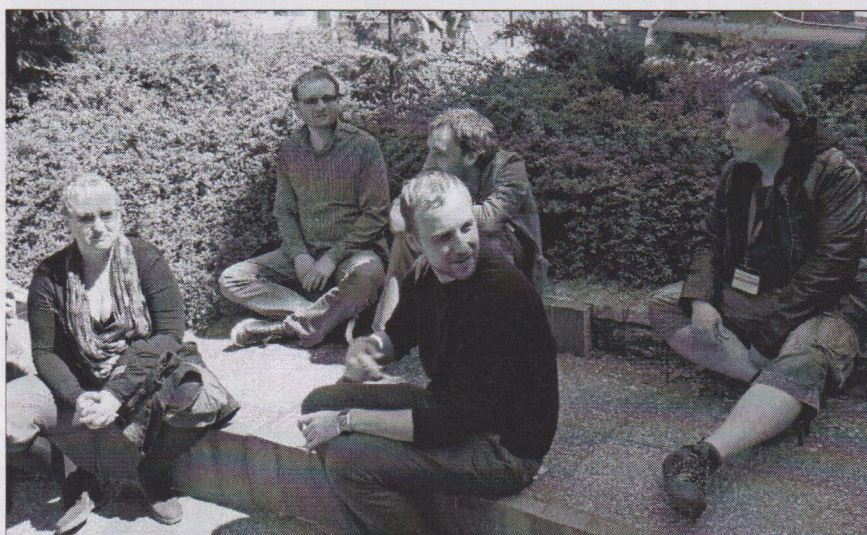
Hrajete hodně v klidu, jste soustředění. K tomu asi přispívá to, že je málo diváků a nikdo vás z hlediště neruší nějakými zbytečnými reakcemi.

Tak samozřejmě, diváci jsou perfektní, chceme jim s klukama hodně poděkovat, že nepřišli, moc nám to pomáhá.

Děkuju za rozhovor a přeju hodně štěstí do druhé půlky.

Tak samozřejmě taky děkuju a taky přeju.

-das-

Lektorský sbor Divadelního Děčína 2011: Kateřina Baranovska, Luděk Horký, Petr Hašek, Petr Christov, Jiří Hruška

Zpravodaj XX. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2011. Redakce: Jan Švácha, René Vápeník, Kamila Kostřicová, Jonáš Konývka, David Slížek. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 100 výtisků.

PROGRAM

ČTVRTEK 12. KVĚTNA

19.30 DOPADLO Valašské Meziříčí
/ režie Milan Kuchynka
Robert Geisler: Propadlo

PÁTEK 13. KVĚTNA

10.00 DS Nová generace při DS TJ Sokol Lázně Toušeň / režie Filip Müller
Pavel Fiala: Dandé

14.30 Rádobydivadlo Klapý / režie Ladislav Valeš
M. McDonagh: Kráska z Leenane

19.30 DS Ty-já-tr Načerno Praha / režie Jakub Baran
Terry Pratchett, Stephen Briggs: Strážě! Strážě!

SOBOTA 14. KVĚTNA

10.00 Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střežině Hr. Králové / režie J. Dvořák
Jerome Klapka Jerome: Muži ve člunu (o ženách mluvě!!!)

15.30 HOCHY Hýsly / režie T. Skálka
Tibor Skalka: Pražáci na vinařských steskách

20.00 Krvik Totr Praha / Petr Jediný Novotný, Tomáš Kout
Petr Jediný Novotný, Tomáš Kout: Svázaná (studie aplikovaného feminismu)

23.30 Doprovodný program
PANIHÁJ – pěvecký sbor

NEDĚLE 15. KVĚTNA

10.00 Host přehlídky Buchty a loutky Praha / režie Radek Beran a Buchty a loutky
Radek Beran: Rocky IX

12.00 SLAVNOSTNÍ ZAKONČENÍ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY A VYHLÁŠENÍ OCENĚNÍ, NOMINACÍ A DOPORUČENÍ DO PROGRAMU JIRÁSKOVA HRONOVA 2011